

И. Стубель

В и д е н и я

Царь Борисъ

И была велика Болгарска держава
Паисий.

Царувалъ преди единайсетъ вѣка въ нашата земя великиятъ свети царь Борисъ, баща на още по-великия царь Симеонъ. Голѣма била тогава нашата Родина. Простирала се тя отъ Унгарската равнина долу чакъ до Бѣлото море и отъ Черното море до Синьото. И по тази обширна земя се говорѣло българска речъ, славѣло се името на царь Бориса, който пръвъ сложилъ светия кръстъ надъ българския престолъ. На неговата царска корона, обсипана съ брилянти и скъпоценности, най-ценниятъ камѣкъ билъ Христовата вѣра. Защото въ девети вѣкъ, 865 година, царь Борисъ приелъ Христовото кръщение и pokrъстилъ българския народъ. Нашитѣ прадѣди дотогава били езичници и се кланяли на много богове, но въ сърдцето си тѣ таили смиренieto и добродетелитѣ на Христовото учение. Като искра блещукала Христовата любовъ въ сърдцата на всички. И царь Борисъ — пратеникъ Божий — помазалъ съ миро тѣхната вѣра. Той внесълъ чудотворната икона на Света Богородица въ царския дворецъ, той запалилъ кандилцето въ селската колиба, той забилъ тържествено камбанитѣ на църквитѣ въ престолния си градъ Плиска и манастирското клепало по непристъпнитѣ планински върхове.